

Arrest

nr. 321 135 van 4 februari 2025
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. GUIRAUD
Binnenvaartstraat 31
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 18 maart 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 februari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 april 2024 met referentienummer X

Gezien het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 18 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. GUIRAUD en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 2 augustus 2023 een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 13 februari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02/08/2023 werd ingediend door:

Naam: [M.]

Voorna(a)m(en): [B.]
Nationaliteit: Georgië
[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn Belgisch kind, de genaamde [M.N.] geboren op [xx.xx.2023], in toepassing in artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Betrokkene heeft zich bij aankomst in België aangeboden bij de gemeente Kapellen en is op 22/03/2023 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, geldig tot 07/03/2023. Een bijlage 3 wordt afgegeven aan derdelanders voor maximum 3 maanden (kort verblijf) vanaf de datum van binnenkomst. Gezien betrokkene niet visumplichtig is, moet er in dit geval een binnenkomststempel in zijn paspoort aanwezig zijn om de verblijfsduur te kunnen berekenen. Echter in het paspoort van betrokkene is geen (Schengen) binnenkomststempel te bespeuren. Wanneer dat het geval is, is er een vermoeden dat betrokkene niet legaal op het grondgebied is binnengekomen. Dat vermoeden van illegale binnenkomst kan worden weerlegd als er geloofwaardige bewijsmiddelen zouden voorliggen ter staving van het ontbreken van dergelijke binnenkomststempel. Dergelijke bewijzen zijn echter niet in zijn dossier terug te vinden. Dat zou dus kunnen betekenen dat betrokkene onrechtmatig de aankomstverklaring heeft bekomen.

Vrijstelling van visumplicht betekent niet dat je onvoorwaardelijk recht hebt op binnenkomst. Als je niet visumplichtig bent, moet je bij een eventuele controle aan de grens kunnen aantonen dat je aan de algemene binnenkomstvoorwaarden (artikel 6 van de verordening 2016/399 van het Europese Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende de Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore)) voldoet.

Gezien betrokkene niet via een grenspost het Schengengrondgebied is binnengekomen zijn de toegangsvoorwaarden voor betrokkene niet gecontroleerd geweest. Een van deze voorwaarden is niet met het oog op weigering van toegang gesignaleerd zijn in het SIS (Schengen Informatiesysteem).

Echter wanneer een EU- lidstaat (lees België) overweegt een verblijfstitel af te leveren, deze lidstaat op grond van artikel 25, lid 1, eerste alinea, van de Schengenuitvoeringsovereenkomst (SUO) stelselmatig het Schengeninformatiesysteem (SIS) dient te raadplegen. Indien hieruit blijkt dat de betrokkene gesignaleerd staat in het SIS ter fine van weigering van toegang tot het Schengengrondgebied, kan een verblijfstitel uitsluitend worden afgegeven "om ernstige redenen", in het bijzonder om humanitaire overwegingen of ingevolge internationale verplichtingen. Volgens het arrest C-193/19- 04/03/2021 van het Hof van Justitie kunnen het recht op eerbiediging van het familie-en gezinsleven en de rechten van het kind, vallen onder het begrip "ernstige redenen" in de zin van artikel 25, lid 1, SUO. Verder benadrukt het Hof echter ook dat er rekening moet worden gehouden met de belangen van de signalerende staat.

Ondanks het feit dat betrokkene zich niet heeft aangeboden bij de grenspost heeft hij toch de mogelijkheid gehad om in België een verblijfsaanvraag in te dienen waarbij hem allerhande documenten (bijlage 19 ter en attest van immatriculatie) door de gemeente werden overhandigd. Echter dit verhindert niet om vervolgens alsnog vast te stellen dat betrokkene niet aan de binnenkomstvoorwaarden voldoet. Met andere woorden dat deze voorwaarden onverkort gelden en alsnog kan besloten worden dat betrokkene geen recht op verblijf op grond van artikel 40 ter van de vreemdelingenwet kan genieten.

Rekening houdende met het bovenstaande en voor zover de afgifte van de verblijfstitel wenselijk zou zijn, werd betrokkene alsnog door de DVZ gecontroleerd in het SIS, dit ook omdat de gemeenten en steden geen toegang hiertoe hebben.

Wat blijkt: betrokkene staat geseind door Frankrijk sedert 06/06/2019 met een weigering van toegang tot en verblijf op het grondgebied van de lidstaten- artikel 24 en 25 van de SIS- II verordening met als einddatum 13/12/2028 met nummer FR0500975800000000001, hetzij omdat betrokkene aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen

Mogelijks heeft betrokkene dus de autoriteiten willen misleiden door zich bewust niet aan te bieden aan de buitengrenspost (Schengen) om alzo de seining te ontlopen.

Dus als betrokkene ondanks de seining alsnog aanspraak zou kunnen maken op een verblijfstitel zou de DVZ rekening moeten houden met het gezinsleven als mogelijke "ernstige reden" in navolging van het bovenstaand arrest van het Hof van Justitie.

Een belangrijk element waarmee rekening moet worden gehouden is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het Schengen-grondgebied een precair karakter zou kennen. Betrokkene is gehuwd in Georgië op 07/10/2022 met zijn Belgische partner, zijn paspoort werd afgeleverd op 20/12/2022 en zijn dochter is geboren op 14/07/2023 in België. In ieder geval hadden ze dus evengoed hun gezinsleven verder kunnen zetten in Georgië, vooral omdat betrokkene zelf nog geen bindingen had met België.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient er niet enkel te worden voldaan aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België en het Schengengrondgebied (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016).

In dat opzicht is het niet onredelijk te stellen om het verblijf van betrokkene in toepassing van artikel 40 ter te weigeren gezien betrokkene niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald in artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet van 15/12/80.

Het verblijf van betrokkene wordt geweigerd en het attest van immatriculatie geldig tot 01/03/2024 dient te worden ingetrokken. "

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) bepaalt het volgende:

"In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten."

Aangezien in het opschrift van het verzoekschrift slechts melding wordt gemaakt van een "verzoekschrift hoger beroep", dient – gelet op voormelde wetsbepaling – huidige verzoekschrift te worden geacht slechts een verzoek tot nietigverklaring te bevatten.

2.2. Verzoeker heeft er verder voor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. De in de synthese-memorie opgenomen middelen moeten, overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingen-wet, worden samengevat. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft. In de syntheseseminarie dienen aldus de in het verzoekschrift geformuleerde middelen waarvan de vreemdeling niet wenst af te zien nadat hij kennis heeft genomen van het administratief dossier en van de eventuele nota met opmerkingen van de tegenpartij, en de repliek van de vreemdeling op dat dossier en op die nota, bij elkaar te worden gebracht (*Parl.St. Kamer 2012-2013, DOC 53-2572/002, pp. 6-7*). Het is op basis van die samenvatting, en niet op basis van de in het verzoekschrift in aanmerking genomen formulering van de middelen, dat de Raad uitspraak doet over de gegrondheid van het annulatieberoep (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

2.3. In fine van zijn inleidende verzoekschrift en syntheseseminarie vraagt verzoeker de Raad nog de bestreden beslissing te willen hervormen en vast te stellen dat de aanvraag tot gezinshereniging in functie van zijn Belgisch kind moet worden toegekend. Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet treedt de Raad echter op als annulatierechter wanneer hij wordt gevat om uitspraak te doen over de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde. De Raad beschikt bijgevolg niet over de rechtsmacht om de bestreden beslissing te hervormen.

2.4. In zoverre verzoeker tenslotte op 21 januari 2024 via Jbox een "aanvullende syntheseseminarie" indiende, moet worden opgemerkt dat noch de Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voorziet dat in het raam van een annulatieprocedure nog een "aanvullende syntheseseminarie" kan worden neerge-legd. De procedure voor de

Raad is van inquisitoriale aard, zodat enkel met de in de procedureregeling voorziene stukken rekening kan worden gehouden. De advocaat van verzoeker betwist ter terechtzitting niet dat de aanvullende synthesesmemorie inderdaad geen voorzien procedurestuk is. De Raad weert de aanvullende synthesesmemorie, zoals op de zitting ook gevraagd door verweerder, bijgevolg uit de debatten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De Raad wenst voorafgaand in herinnering te brengen dat het verzoekschrift op grond van artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet *“een uiteenzetting van de feiten en de middelen [moet] bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

3.2. Verzoekers eerste middel luidt *“Het hoger beroep is ontvankelijk”*. Het spreekt voor zich dat dit geen werkelijk *“middel”* betreft.

3.3. Verzoekers tweede middel luidt *“Verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging”*, waarmee hij niet concreet duidt welke rechtsregel hij precies geschonden acht en waarom. In zijn synthesesmemorie vat hij dit middel vervolgens samen als volgt: *“Concluant voldoet aan de voorwaarden voor gezinshereniging gesteld in het artikel 40ter van de wet van 15 december 1980, zodat het recht op gezinshereniging moet worden erkend.”* Met de nodige goede wil kan worden aangenomen dat verzoeker doelt op een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, doordat volgens hem een voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd waar verweerder als determinerend motief verwijst naar de vaststelling dat hem het recht op binnenkomst op het Schengengrondgebied is ontzegd.

Het is niet betwist dat verzoekers Belgische minderjarig kind niet reeds zijn rechten van vrij verkeer als Unieburger heeft uitgeoefend, waardoor de beoogde gezinshereniging onder de toepassing valt van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Evenmin betwist verzoeker op zich het motief dat hem het recht op binnenkomst en verblijf op het Schengengrondgebied tijdelijk werd ontzegd, nu hij door Frankrijk op 6 juni 2019 werd geseind voor weigering van toegang tot en verblijf op het grondgebied van de Schengenlidstaten op grond van de artikelen 24 en 25 van de verordening (EU) 2018/1861 van het Europees Parlement en de Raad van 28 november 2018 betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem (SIS) op het gebied van grenscontroles, tot wijziging van de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen en tot wijziging en intrekking van Verordening (EG) nr. 1987/2006, en dit met als einddatum 13 december 2028. Voormelde artikelen 24 en 25 luiden als volgt:

“Artikel 24

Voorwaarden voor de invoering van signaleringen met het oog op weigering van toegang en verblijf

1. *De lidstaten voeren een signalering in met het oog op weigering van toegang en verblijf uit indien aan een van de volgende voorwaarden is voldaan:*

a) de lidstaat is tot de slotsom gekomen dat op basis van een individuele evaluatie, waarbij de persoonlijke omstandigheden van de betrokken onderdaan van een derde land en de gevolgen van een weigering van toegang en verblijf zijn geëvalueerd, de aanwezigheid van die onderdaan van een derde land op zijn grondgebied een bedreiging vormt voor de openbare orde of veiligheid of de nationale veiligheid, en de lidstaat heeft diensgevolge een administratieve of gerechtelijke beslissing tot weigering van toegang en verblijf genomen en heeft daartoe overeenkomstig zijn nationaal recht een nationale signalering met het oog op weigering van toegang en verblijf ingevoerd, of

b) de lidstaat heeft overeenkomstig procedures met inachtneming van Richtlijn 2008/115/EG een inreisverbod ten aanzien van een onderdaan van een derde land uitgevaardigd.

2. *De in lid 1, onder a), genoemde situaties doen zich voor wanneer:*

a) een onderdaan van een derde land in een lidstaat veroordeeld is voor een strafbaar feit waarvoor een vrijheidsstraf van ten minste één jaar geldt;

b) er zijn gegronde redenen om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land een ernstig strafbaar feit, onder meer een terroristisch misdrijf, heeft gepleegd of er zijn duidelijke aanwijzingen dat hij overweegt een dergelijk feit te plegen op het grondgebied van een lidstaat, of

c) een onderdaan van een derde land heeft het Unierecht of het nationale recht inzake binnenkomst in en verblijf op het grondgebied van de lidstaten omzeild of gepoogd deze te omzeilen.

3. *De signalerende lidstaat zorgt ervoor dat de signalering in SIS van kracht wordt zodra de betrokken onderdaan van een derde land het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten, of zo spoedig mogelijk indien de signalerende lidstaat over duidelijke aanwijzingen beschikt dat dit het geval is, teneinde die onderdaan van een derde land te beletten opnieuw binnen te komen.*

4. *Personen ten aanzien van wie een in lid 1 bedoelde beslissing tot weigering van toegang en verblijf is genomen, kunnen tegen die beslissing in beroep gaan. Dergelijk beroep wordt ingesteld overeenkomstig het Unierecht en nationaal recht, die moeten voorzien in een doeltreffende voorziening voor de rechter.*

Artikel 25

Voorwaarden voor de invoering van signaleringen van onderdanen van derde landen ten aanzien van wie een beperkende maatregel is genomen

1. *Onderdanen van derde landen ten aanzien van wie overeenkomstig een rechtshandeling van de Raad een beperkende maatregel is genomen om de toegang tot of de doorreis via het grondgebied van de lidstaten te beletten, met inbegrip van maatregelen ter uitvoering van een door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties ingesteld reisverbod, worden in SIS gesignaleerd met het oog op weigering van toegang en verblijf, voor zover aan de eisen inzake de kwaliteit van de gegevens is voldaan.*

2. *De signaleringen worden ingevoerd, geactualiseerd en gewist door de bevoegde autoriteit van de lidstaat die het voorzitterschap van de Raad van de Europese Unie bekleedde wanneer de maatregel is genomen. Indien die lidstaat geen toegang heeft tot SIS of tot overeenkomstig deze verordening ingevoerde signaleringen, wordt die verantwoordelijkheid genomen door de lidstaat die het volgende voorzitterschap bekleedt en die toegang heeft tot SIS, met inbegrip van overeenkomstig deze verordening ingevoerde signaleringen.*

De lidstaten voorzien in de nodige procedures voor het invoeren, bijwerken en wissen van deze signaleringen.”

De vaststelling dat verzoeker nog tot 13 december 2028 staat gesignaleerd wegens weigering van binnenkomst en verblijf op het Schengengrondgebied kan door verweerder in beginsel worden aangewend om hem het beoogde verblijfsrecht te weigeren, zelfs indien de (overige) voorwaarden voorzien in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet zijn vervuld. Alleszins maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder door aldus te handelen voormeld wetsartikel heeft miskend, waarvan de toepassing veronderstelt dat verzoeker niet uitdrukkelijk het recht op binnenkomst werd ontzegd (zie ook RvS 9 augustus 2016, nr. 235.596). Nu dit wel degelijk het geval blijkt te zijn, en dit zelfs tot 13 december 2028, is hij in beginsel niet gerechtigd op binnenkomst en verblijf op het Schengengrondgebied. Hierop is slechts een uitzondering mogelijk op grond van artikel 20 van het Verdrag inzake de werking van de Europese Unie (HvJ (Grote kamer) 8 mei 2018, K.A. e.a., C-82/16), maar verzoeker voert geen schending van dit artikel aan.

Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3.4. Verzoekers derde middel luidt: *“Melding in het Schengeninformatiesysteem (hierna: SIS) niet voldoende voor beslissing tot weigering”*. In zijn synthesememorie vat hij dit middel samen als volgt:

“Vermits concluant geseind staat in het Schengen Informatiesysteem dient een afweging te worden gemaakt tussen de belangen van concluant en de belangen van zijn minderjarig kind enerzijds, en de belangen van de signalerende lidstaat anderzijds.

Noch de signalerende lidstaat (Frankrijk), noch de Dienst voor Vreemdelingenzaken kunnen verklaren waarom concluant geseind staat. Zodoende kunnen zij hun belang bij de weigering van het verblijf van concluant niet afdoende aantonen.

Het hoeft geen betoog dat het in het belang is van het gezinsleven van concluant, en in het belang van het minderjarige kind van concluant dat zij met elkaar herenigd worden.

Wanneer de belangen van de signalerende staat enerzijds en de belangen van concluant en zijn minderjarige kind anderzijds worden afgewogen, kan niet anders dan besloten worden dat de belangen van concluant en zijn minderjarige kind in deze moeten prevaleren. Een andere conclusie zou gelet op de omstandigheden manifest onevenredig zijn.”

Aldus blijkt echter nog niet welke rechtsregel verzoeker precies geschonden acht door het nemen van de bestreden beslissing.

Verderop in zijn synthesememorie herneemt verzoeker in dit verband volgende uiteenzetting uit het inleidende verzoekschrift:

“Wanneer een lidstaat overweegt een verblijfstitel af te geven, dient de lidstaat het SIS te raadplegen, in overeenstemming met het artikel 25, lid 1, eerste alinea, SUO.

Wanneer een vreemdeling gesignaleerd staat in het SIS, geeft de lidstaat de gesignaleerde vreemdeling enkel een verblijfstitel ‘om ernstige redenen’. Bovendien treedt de lidstaat vooraf in overleg met de signalerende lidstaat en houdt zij rekening met de belangen van deze lidstaat.

Het mechanisme van voorafgaande raadpleging heeft geenszins tot gevolg dat verblijfsaanvragen die worden ingediend door onderdanen van een derde land die in het SIS zijn gesignaleerd ter fine van weigering van toegang tot het Schengengebied, stelselmatig worden afgewezen.

De lidstaat waar deze onderdaan een dergelijke aanvraag indient, behoudt namelijk de bevoegdheid om met inachtneming van de belangen van de signalerende lidstaat deze verblijfstitel uitsluitend aan genoemde onderdaan af te geven:

“Artikel 25, lid 1, van de Overeenkomst ter uitvoering van het tussen de regeringen van de staten van de Benelux Economische Unie, de Bondsrepubliek Duitsland en de Franse Republiek op 14 juni 1985 te Schengen gesloten akkoord betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen (Luxemburg) op 19 juni 1990 en in werking getreden op 26 maart 1995, zoals gewijzigd bij verordening (EU) nr. 265/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 25 maart 2010, moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet verzet tegen een regeling van een lidstaat op grond waarvan een verblijfstitel met het oog op gezinshereniging kan worden afgegeven, verlengd of vernieuwd wanneer de aanvraag daartoe vanuit deze lidstaat is ingediend door een onderdaan van een derde land die ter fine van weigering van toegang tot het Schengengebied in het Schengeninformatiesysteem is gesignaleerd en wiens identiteit niet aan de hand van een geldig reisdocument kon worden vastgesteld, mits na voorafgaand overleg rekening is gehouden met de belangen van de signalerende lidstaat en de verblijfstitel enkel wordt afgegeven, verlengd of vernieuwd om „ernstige redenen” in de zin van deze bepaling.” [...]

HvJ (4e k.) nr. C-193/19, 4 maart 2021 (A / Migrationsverket), <http://curia.europa.eu> (4 maart 2021), concl. RICHARD DE LA TOUR, J.; Pb C 3 mei 2021 (dispositief), afl. 163, 3 en <http://eur-lex.europa.eu> (3 mei 2021); T. Vreemd. 2021 (weergave INGHELBRECHT, F., GREMMELPREZ, F.), afl. 3, 286.

De vereiste ‘ernstige redenen’ kunnen verband houden met de eerbiediging van de grondrechten van de betrokken derdelander, met name het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de rechten van het kind, die zijn neergelegd in de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Teneinde de belangen van de signalerende lidstaat mee in rekening te kunnen nemen bij de beslissing, dient de bevoegde autoriteit van de signalerende lidstaat overeenkomstig het beginsel van loyale samenwerking vastgelegd in het artikel 4, lid 3 van het Verdrag van de Europese Unie binnen een redelijke termijn een standpunt in te nemen over de afgifte, de verlenging of de vernieuwing van de verblijfstitel van de betrokken derdelander. Die termijn dient te zijn aangepast aan het specifieke geval, zodat die autoriteit voldoende tijd heeft om de relevante gegevens te verzamelen (zie in die zin arrest van 16 januari 2018, E, C-240/17, EU:C:2018:8, punt 53).

In casu staat concludant gesignaleerd in het SIS door Frankrijk sedert 06/06/2019 met een weigering van toegang tot en verblijf op het grondgebied van de lidstaten met als einddatum 13.12.2028 en met nummer FR0500975800000000001.

Aan concludant kan evenwel een verblijfstitel worden afgegeven omwille van ernstige redenen zoals zijn grondrechten (a), indien voldoende rekening wordt houdend met de belangen van de signalerende lidstaat (b).

(a) Ernstige redenen – belangen van concludant

De eerbiediging van de grondrechten van concludant – met name het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de rechten van het kind – worden in aanmerking genomen als ernstige reden om een verblijfstitel toe te kennen aan een derdelander die geseind staat in het SIS.

Het recht op eerbiediging van familie- en gezinsleven wordt vastgelegd in het artikel 7 van het Handvest van de Europese Unie, evenals in het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Er dient rekening mee te worden gehouden bij de procedure aangaande gezinshereniging:

“De procedure van de gezinshereniging vereist waarborgen van flexibiliteit, snelheid en effectiviteit die moeten toelaten het recht van de concludant op de eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven te doen naleven.” [...]

EHRM (5e afd.) nr. 19113/09, 10 juli 2014 (Senigo Longue en al. / Frankrijk), Rev.dr.étr. 2014, afl. 179, 461; T. Vreemd. 2014 (samenvatting MOREL, M., LAVRYSEN, L.), afl. 4, 423; <http://www.echr.coe.int> (28 december 2014).

“Een dergelijke maatregel die een einde stelt aan het verblijf van een vreemdeling aan wie een machtiging tot verblijf werd toegekend en die hem bovendien beveelt het grondgebied te verlaten, vormt een inmenging in de uitoefening van zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of gezinsleven. De verwerende partij kan een dergelijke maatregel niet mechanisch nemen, maar moet erop toezien dat de vereisten van art. 8 EVRM worden nageleefd.” (eigen onderlijning)

RvS (11e k.) nr. 241.521, 17 mei 2018 (X. / l'État belge), JLMB 2018, afl. 32, 1526 en <https://jlmbi.larciergroup.com/> (15 oktober 2018); Rev.dr.étr. 2018, afl. 198, 250; <http://www.raadvstconsetat.be> (9 oktober 2018).

Er dient eveneens rekening te worden gehouden met de belangen van het minderjarig kind. Krachtens het artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag heeft het minderjarige kind namelijk het recht om herenigd te worden met zijn of haar ouder(s). Het van de eenheid van het gezin is namelijk een fundamenteel aspect van ‘het belang van het kind’:

“Een hereniging van concluant met zijn moeder en broers is ook, in het kader van het hoger belang van het kind, de meest aangewezen oplossing. Immers blijkt uit voorgaande uiteenzetting dat het belang van het kind twee aspecten inhoudt: het behouden van de eenheid van het gezin en het welzijn van het kind. Er wordt geenszins betwist dat de bestreden beslissing rekening houdt met deze twee aspecten om te besluiten dat concluant het best kan worden herenigd met zijn moeder en broers.” [...]

Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 256.569, 16 juni 2021, <http://www.cce-rvv.be> (31 maart 2022); T. Vreemd. 2022 (weergave), afl. 1, 40.

Het is vanzelfsprekend dat aan de belangen van concluant, evenals aan de belangen van zijn minderjarige dochter, de nodige aandacht en zwaarwichtigheid moet worden toegekend. De eenheid van een gezin en een verregaande inmenging in het gezinsleven heeft gevolgen voor alle betrokken partijen. Er mag niet met lichtzinnigheid over worden besloten.

(b) Belang van signalerende lidstaat

Bijgevolg dienen de belangen van concluant en van zijn minderjarige dochter te worden afgewogen tegen de belangen van de signalerende staat, zijnde Frankrijk.

Deze belangen bestaan erin om de lidstaat te beschermen tegen de aanwezigheid van gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Een loutere melding in het SIS is op zichzelf niet voldoende om te besluiten dat er sprake is van een gevaar voor de openbare orde:

De loutere seining in het SIS op basis van artikel 96 Schengenuitvoeringsovereenkomst laat op zich niet toe om te besluiten dat er sprake is van een gevaar van openbare orde in de zin van artikel 27 richtlijn 2004/38/EG, zoals omgezet in artikel 43 Vreemdelingenwet.

Raad Vreemdelingenbetwistingen (8e k.) nr. 135.627, 19 december 2014, <http://www.cce-rvv.be> (22 oktober 2015); T. Vreemd. 2015 (samenvatting), afl. 3, 190, noot X.

Teneinde af te wegen of de belangen van Frankrijk opwegen tegen de belangen van concluant, dient wel te worden aangetoond waarom concluant een gevaar zou zijn voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Hier dient te worden benadrukt dat concluant de signalering in het SIS geenszins kan plaatsen. Hij is nooit in Frankrijk geweest, en heeft geen idee om welke reden hij gesignaleerd staat.

Ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 13.02.2024 biedt niet veel soelaas, vermits hierin louter wordt aangehaald dat concluant geseind kan staan omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel, dan wel omdat hij een overtreding heeft gepleegd van nationale wetgeving.

Teneinde dienaangaande meer duidelijkheid te krijgen, schreef ondergetekende raadsman de Dienst Vreemdelingenzaken verschillende malen aan, doch zonder succes. Telefonisch werd louter meegedeeld dat ‘Frankrijk verder geen inlichtingen heeft bezorgd over de reden van signalering’ en niet uitgesloten kan worden dat de foute persoon geseind werd (stuk 9).

Nochtans dient Frankrijk overeenkomstig het beginsel van loyale samenwerking vastgelegd in het artikel 4, lid 3 van het Verdrag van de Europese Unie, binnen een redelijke termijn een standpunt in te nemen over de afgifte, de verlenging of de vernieuwing van de verblijfstitel van de betrokken derdelander, doch tot op heden werd hierover kennelijk geen standpunt ingenomen.

Verder werd ondergetekende raadsman bij de opvraging van de gegevens van concluant doorverwezen van de Dienst Vreemdelingenzaken naar de Dienst Openbaarheid van Bestuur opnieuw naar de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 9). Op heden kreeg verzoeker nog steeds geen toegang tot zijn persoonsgegevens in het SIS...

Concluant hoopte meer duidelijkheid te krijgen na het lezen van een nota van verwerende partij, dan wel na neerlegging van het administratief dossier. Echter, op 21.05.2024 werd concluant in kennis gesteld van het feit dat noch een nota, noch het administratief dossier werd neergelegd door verwerende partij.

Het is bijgevolg niet duidelijk waarom concluant geseind wordt in het SIS, noch of concluant wel effectief geseind diende te worden...

(c) Afweging van belangen

Het is vaste rechtspraak dat de lidstaten bij de uitvoering van de bepalingen van richtlijn 2003/86 inzake het recht op gezinshereniging de hun toekomende beoordelingsmarge moeten uitoefenen met eerbiediging van de in het Handvest verankerde grondrechten. De bepalingen van deze richtlijn dienen te worden uitgelegd en toegepast tegen de achtergrond van met name artikel 7 van het Handvest, dat het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- of gezinsleven erkent, en artikel 24, leden 2 en 3, van het Handvest, dat eist dat rekening wordt gehouden met de belangen van het kind en met de noodzaak dat een kind regelmatig persoonlijke betrekkingen met zijn beide ouders onderhoudt.

Voorts verlangt het Hof van de lidstaten dat zij, wanneer zij gebruikmaken van de beoordelingsmarge, het evenredigheidsbeginsel, dat een algemeen beginsel van het Unierecht vormt, eerbiedigen. De voorwaarden die worden vastgesteld voor de indiening en de behandeling van verzoeken tot gezinshereniging, maar ook de door de lidstaten ingevoerde controlemaatregelen, moeten evenredig zijn.

Een inmenging in het grondrechten is namelijk slechts geoorloofd indien aan de drie criteria gesteld door het Hof van Justitie wordt voldaan: er moet een wettelijke basis voor zijn (1), de inmenging beantwoordt aan een door de Unie erkende doelstelling van algemeen belang (2) en de inmenging moet evenredig zijn (3).

In onderhavige situatie is er wel degelijk een wettelijke basis voor de inmenging door weigering, hierboven reeds uitgebreid uiteengezet. Verder voldoet een eventuele inmenging aan een erkende doelstelling van algemeen belang, namelijk het beschermen van de lidstaten tegen een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Echter dient te worden vastgesteld dat de inmenging in het gezinsleven van concluant, en in de rechten van zijn minderjarige dochter, manifest onevenredig is. Noch België, noch Frankrijk kunnen namelijk waarom concluant een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde en de nationale veiligheid en waarom hij geseind staat in het SIS. Er wordt geen enkel belang voor deze lidstaten aangetoond. Het hoeft geen betoog dat het opbreken van de gezinskern van concluant voor een belang dat niet bestaat, onevenredig is."

In zoverre verzoeker doelt op een schending van artikel 25, lid 1 van de Schengenuitvoerings-overeenkomst, wordt opgemerkt dat deze bepaling luidt als volgt:

"Wanneer een overeenkomstsluitende partij overweegt een verblijfstitel af te geven aan een ter fine van weigering gesignaleerde vreemdeling, treedt zij vooraf in overleg met de signalerende overeenkomst-sluitende partij en houdt zij rekening met de belangen van deze partij; de verblijfstitel wordt slechts om ernstige redenen, in het bijzonder uit humanitaire overwegingen of ingevolge internationale verplichtingen, afgegeven.

Wanneer de verblijfstitel wordt afgegeven, gaat de signalerende overeenkomstsluitende partij over tot intrekking van de signalering, doch kan zij de vreemdeling op haar nationale signaleringslijst opnemen."

De Raad merkt op dat deze bepaling betrekking heeft op de situatie waarin een lidstaat overweegt een verblijfstitel af te geven aan een ter fine van weigering gesignaleerde vreemdeling, of deze verblijfstitel heeft afgegeven. Indien hij overweegt de verblijfstitel af te geven, dient hij vooraf in overleg te treden met de signalerende lidstaat en rekening te houden met de belangen van deze lidstaat. Hij kan de verblijfstitel enkel om *"ernstige redenen, in het bijzonder uit humanitaire overwegingen of ingevolge internationale verplichtingen"* afgeven. Indien hij de verblijfstitel afgeeft, diende de signalerende lidstaat de signalering in te trekken, maar kan worden overgegaan tot een nationale signalering.

Deze bepalingen bevestigen allereerst dat het gegeven dat verzoeker het recht op binnenkomst werd ontzegd, omdat zijn aanwezigheid op het grondgebied een bedreiging vormt voor de openbare orde of veiligheid of de nationale veiligheid of omdat hij het voorwerp is van een overeenkomstig de Richtlijn 2008/115/EG uitgevaardigd inreisverbod, in principe verhindert dat hem een verblijfstitel wordt afgegeven, zelfs al zou hij voldoen aan de in de nationale wetgeving voorziene voorwaarden. Deze bepalingen beogen situaties te voorkomen waarin aan een derdelander een verblijfstitel wordt afgegeven terwijl hij in het SIS is gesignaleerd ter fine van weigering van toegang tot het Schengengebied (HvJ 4 maart 2021, C-193/19, A tegen Migrationsverket, 31).

Niettegenstaande in de bestreden beslissing zelf wordt verwezen naar artikel 25, lid 1 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst, blijkt uit deze beslissing nergens concreet dat verweerder – nadat hij kennis kreeg van de signalering van verzoeker in het SIS – heeft overwogen om verzoeker de verblijfstitel af te geven. Hij stelt zich integendeel op het standpunt dat de signalering in het SIS maakt dat verzoeker het recht op binnenkomst is ontzegd en dat hij bijgevolg niet voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht op basis van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. In deze situatie blijkt niet dat deze bepaling verder specifiek toepassing vindt of verder in acht diende te worden genomen door verweerder. Ook het door verzoeker aangehaalde arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 16 januari 2018 (nr. C-240/17) betreft de situatie waarin een derdelander, die door een van de lidstaten een inreisverbod voor het Schengengrondgebied was opgelegd, door een andere lidstaat niettemin een verblijfstitel was afgegeven. Deze situatie stelt zich in casu niet, zodat niet blijkt dat verzoeker dienstig naar deze rechtspraak kan verwijzen.

Waar verzoeker verder – in navolging van het Hof van Justitie – benadrukt dat verblijfsaanvragen niet stelselmatig moeten worden afgewezen omwille van een SIS-signalering, en verweerder de bevoegdheid behoudt om met inachtneming van de belangen van de signalerende lidstaat de gevraagde verblijfstitel af te geven, echter uitsluitend om *"ernstige redenen"*, betekent dit ook nog niet dat artikel 25, lid 1 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst wordt miskend indien een lidstaat weigert een gevraagde verblijfs-kaart af te geven aan een vreemdeling die ter fine van weigering van binnenkomst en verblijf werd gesignaleerd door een andere lidstaat.

In elk geval moet de Raad bovendien vaststellen dat verweerder wel degelijk is nagegaan of er *"ernstige redenen"* op grond van verzoekers gezinsleven met zijn echtgenote en kind spelen die van aard zijn dat de afgifte van de gevraagde verblijfstitel alsnog moet worden overwogen. Hij stelde echter vast dat hiervan geen sprake is. Hij benadrukte het gegeven dat het gezinsleven is tot stand gekomen in Georgië, en verzoeker en zijn partner niet onwetend konden zijn van het precaire karakter van het gezinsleven op het Schengengrondgebied. Hij merkte zo op dat het huwelijk in Georgië werd aangegaan, dat verzoeker pas

daarna zijn paspoort heeft verkregen en hun kind vervolgens in België is geboren. Hij oordeelde dat het gezinsleven net zo goed in Georgië had kunnen worden verdergezet, vooral omdat verzoeker op dat ogenblik nog geen bindingen had met België. Aldus moet worden aangenomen dat verweerder zich op het standpunt stelt dat geen concrete hinderpalen blijken voor een verderzetting van het gezinsleven in Georgië, waar het gezinsleven tot stand werd gebracht. Verweerder wees ook op een vermoeden van illegale binnenkomst van verzoeker op het Schengengrondgebied, waar zijn paspoort geen binnenkomststempel bevat.

In antwoord op deze motivering benadrukt verzoeker de bevoegdheid die verweerder heeft om, ondanks de signalering in het SIS, een verblijfstitel af te geven, met name om ernstige redenen die verband houden met de grondrechten waaronder het recht op gezinsleven en de rechten van het kind zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna het EU-Handvest) en artikel 9 van het VN-Kinderrechtenverdrag. Deze rechten dienen volgens hem in rekening te worden gebracht bij een aanvraag tot gezinshereniging. Uit wat voorafgaat, blijkt echter dat een beoordeling in het licht van het recht op gezinsleven, dat het belang van het kind omvat, heeft plaatsgevonden. Het komt verzoeker in dit geval toe met concrete argumenten aan te tonen dat de gedane beoordeling niet met de nodige zorgvuldigheid is tot stand gekomen of kennelijk onredelijk is. Verzoeker blijft op dit punt in gebreke, zoals blijkt uit de verdere bespreking in het licht van de voormelde verdragsartikelen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn Belgische echtgenote en zijn Belgisch minderjarig kind.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat, waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating en geen situatie van beëindiging van een voortgezet verblijf. Er blijkt immers niet dat verzoeker in België ooit enig legaal verblijf heeft gekend. In een dergelijke situatie oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014,

Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Bijzondere aandacht moet verder worden besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen – met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst, de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders en de vraag naar hun aanpassingsvermogen –, nu het belang van het kind wordt beschouwd als een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143-144).

Een andere belangrijke overweging is of het privé- dan wel gezins- of familieleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokkenen zich ervan bewust dienden te zijn dat hun verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privé- dan wel gezins- of familieleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In casu blijkt dat verzoeker reeds sinds 6 juni 2019 door Frankrijk staat gesignaleerd in het SIS met het oog op weigering van binnenkomst op en verblijf op het Schengengrondgebied, en dit tot 13 december 2028. Pas na deze signalering startte verzoeker zijn gezinsleven met zijn huidige echtgenote. Alleszins moet ook, zoals verweerder correct stelde, worden aangenomen dat het gezin tot stand kwam in verzoekers land van herkomst, nu niet blijkt dat hij eerder reeds banden had met België. Verzoeker betwist dit alleszins niet. Verzoeker trad zo ook in Georgië in het huwelijk met zijn huidige echtgenote. In deze omstandigheden konden zij er niet zonder meer van uit gaan dat zij een gezinsleven konden uitbouwen op het Belgische grondgebied.

Verweerder wees in de bestreden beslissing bovendien op een vermoeden van illegale binnenkomst op het Schengengrondgebied, waar verzoekers paspoort geen binnenkomststempel bevat. Verzoeker weerlegt dit vermoeden niet en kan op geen enkele wijze de omstandigheden van zijn binnenkomst op het Schengengrondgebied duiden. Hij stelt hierover dat hij zijn paspoort was kwijtgespeeld en dat dit volgens de bevoegde instanties geen probleem zou zijn. Hij stelt vervolgens een nieuw paspoort te hebben aangevraagd, waarvoor hij verwijst naar zijn paspoort dat op 20 december 2022 in Georgië werd uitgereikt en waarvan intussen door de Georgische ambassade werd bevestigd dat dit een geldig paspoort is. Hij stelt zich vervolgens bij zijn aankomst in België onmiddellijk te hebben aangemeld bij de gemeente, met name op 22 maart 2023. De Raad ziet allereerst niet in wat de relevantie is van het betoog van verzoeker dat hij zijn (vroegere) paspoort kwijtspelde. Zelfs als dit zo is, wat echter niet wordt aangetoond met een attest van verlies, weerlegt hij hiermee nog niet het vermoeden van illegale binnenkomst noch vormt het een mogelijke rechtvaardiging hiervoor. Verzoeker geeft vervolgens trouwens zelf aan dat hij een nieuw paspoort heeft aangevraagd om naar België te reizen. Alleszins werd dit paspoort in Georgië uitgereikt op 20 december 2022, dit is voor verzoekers voorgehouden aankomst in België ergens in maart 2023. Echter, indien verzoeker dus beschikte over een paspoort kort voordat hij naar België reisde, verduidelijkt dit nog steeds niet hoe hij precies het Schengengrondgebied heeft betreden en hoe het komt dat zijn paspoort geen binnenkomststempel bevat, wat inderdaad doet vermoeden dat hij niet via een officiële Schengengrenspost is gereisd. Van een persoon die afkomstig is uit een land waarvan personen in beginsel voor een kort verblijf niet visumplichtig zijn, valt in beginsel niet in te zien waarom deze de officiële buitengrenzen zou vermijden, te meer nu verzoeker beweert dat hij niets afwist van de signalering in het SIS. Het gegeven dat verzoeker geen binnenkomststempel in zijn paspoort heeft en hiervoor geen enkele concrete uitleg biedt, doet vermoeden dat hij wel degelijk op de hoogte was van de signalering in het SIS. Minstens mag van verzoeker worden verwacht dat hij een en ander kan verduidelijken, wat hij nalaat. Zijn betoog dat de echtheid van zijn paspoort is bevestigd, wat niet wordt betwist, doet hieraan geen afbreuk. Bij gebrek aan verduidelijking ter zake blijft het vermoeden alleszins overeind dat verzoeker op onrechtmatige wijze het Schengengrondgebied heeft betreden, wat eens te meer maakt dat hij en zijn echtgenote geen rechtmatige verwachting konden koesteren dat het gezinsleven verder kon worden uitgebouwd in België.

Verder blijkt dat verweerder in essentie van mening is dat een schending van het recht op gezinsleven niet aan de orde is doordat hij van mening is dat er geen concrete hinderpalen zijn die verhinderen dat verzoeker en zijn echtgenote hun gezinsleven verderzetten in Georgië, waar zij dit gezinsleven hebben tot stand gebracht. Dit standpunt is op zich niet in strijd met artikel 8 van het EVRM, nu – zoals hierboven reeds werd gededuid – dit artikel niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan. In een relatie tussen twee personen met een verschillende nationaliteit is het zo immers de regel dat een van beiden in een ander land dan dat van zijn of haar nationaliteit moet gaan wonen. Zoals verweerder aanstipt, en niet wordt betwist, had

verzoeker tot zijn komst naar België geen enkele band met dit land. Omgekeerd blijkt dat verzoekers echtgenote is geboren in Dagestan en zij ten tijde van haar huwelijk, getuige de huwelijksakte, minstens ook nog de Russische nationaliteit had. Zij verbleef ook tijdelijk in Georgië, minstens om er te huwen. In de gegeven omstandigheden toont verzoeker nergens concreet aan waarom het gezinsleven in België de voorkeur zou moeten krijgen op Georgië, of waarom op België een positieve verplichting zou rusten om het gezinsleven op zijn grondgebied toe te staan, te meer nu verzoeker het recht op binnenkomst en verblijf op het Schengengrondgebied tijdelijk is ontzegd.

Verzoeker concretiseert ook op geen enkele wijze waarom het hoger belang van zijn kind vereist dat het gezinsleven in België plaatsvindt. Het kind van verzoeker is nog maar 1 jaar, zodat het vooral de nabijheid van de ouders behoeft, zonder dat blijkt dat het specifiek aan een bepaald land is gebonden. Inzake het belang van het kind, wijst verzoeker ook louter op het belang van zijn kind om te worden herenigd met zijn of haar ouders en het belang dat zijn kind heeft op het behoud van de gezinseenheid. Hiermee gaat hij echter voorbij aan de werkelijke motieven van de bestreden beslissing, die erop neerkomen dat er volgens verweerder geen noemenswaardige hinderpalen blijken opdat het gezinsleven wordt verderzet in verzoekers land van herkomst, waar het is tot stand gekomen. Verzoeker weerlegt dit niet, zodat geenszins blijkt dat de weigering van het verblijfsrecht maakt dat de gezinseenheid noodzakelijkerwijze wordt verbroken of het kind wordt gescheiden van een van zijn ouders. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat deze beoordeling het hoger belang van zijn kind miskent, of dat verweerder in dit verband enig aspect onterecht over het hoofd heeft gezien. Zoals verzoeker in wezen zelf ook aangeeft, vereist het hoger belang van het kind, gelet op zijn nog heel jonge leeftijd, in de eerste plaats de nabijheid van de ouders, maar gelet op de vaststelling in de bestreden beslissing dat het gezinsleven ook kan worden verdergezet in verzoekers land van herkomst, wat hij noch betwist noch weerlegt, blijkt niet dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat het kind zonder de nabijheid van zijn beide ouders moet opgroeien.

Verzoeker merkt nog op dat de loutere signalering in het SIS onvoldoende is om te besluiten tot een gevaar voor de openbare orde alsook dat niet werd geduid waarom hij werd gesignaleerd in het SIS waardoor de redenen van openbare orde die in casu spelen niet zijn gekend en Frankrijk hierover geen informatie heeft meegedeeld. Echter, verweerder heeft op zich nergens in de bestreden beslissing verwezen naar redenen van openbare orde als dusdanig. Hij heeft wel vastgesteld dat verzoeker onder verbod van binnenkomst en verblijf op het Schengengrondgebied staat en vervolgens nagegaan of verzoekers gezinsbelangen van aard zijn dat deze moeten primeren op de binnenkomst- en verblijfsreglementering, die op zich ook de bescherming van de openbare orde dient. Nu het gezinsleven volgens hem kan worden verdergezet in Georgië, waar het ontstond, zag hij geen redenen waarom verzoeker op grond van artikel 8 van het EVRM alsnog een verblijf in België zou moeten worden toegestaan. Verzoeker toont het disproportioneel karakter van deze beoordeling niet aan, en kan ook niet concreet aantonen dat hiermee het hoger belang van zijn kind zou worden miskend.

In de gegeven omstandigheden blijkt niet dat verzoekers kritiek dat ten tijde van de bestreden beslissing de precieze reden van de signalering in het SIS niet was gekend van aard is afbreuk te kunnen doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Uit de voorgaande bespreking volgt dat in een situatie van eerste toelating waarin de echtgenoten er zich bij het stichten van het gezin van bewust dienden te zijn dat de uitbouw hiervan op het Belgische grondgebied een precair karakter kende – wat in casu het geval is, al was het maar doordat verzoeker hier niet beschikte over enig verblijf en hij het vermoeden van illegale binnenkomst niet kan weerleggen – enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM aan de orde zal zijn. Hij toont niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke gronden heeft geoordeeld dat in het geval van verzoeker dergelijke uitzonderlijke omstandigheden niet blijken.

Verzoekers kritiek faalt in zoverre hij wil aangeven dat in een situatie van eerste toegang enkel in geval van concrete redenen van openbare orde die niet samenhangen met de immigratiecontrole het algemene belang de bovenhand kan nemen op de gezinsbelangen.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de bestreden beslissing manifest onevenredig is doordat geen enkel concreet belang voor de lidstaten wordt aangetoond dat zich verzet tegen de afgifte van een verblijfstitel terwijl de gezinskern wel wordt verbroken door de bestreden beslissing, gaat hij er aan voorbij enerzijds dat de eerbiediging van de immigratiewetgeving wel degelijk ook raakt aan de openbare orde en het algemene belang dient en anderzijds dat de bestreden beslissing net aangeeft dat volgens verweerder het gezinsleven perfect kan worden beleefd in Georgië, waardoor er net geen sprake van is dat de gezinskern noodzakelijkerwijze zou worden verbroken. Verzoeker kan niet zonder meer het tegendeel beweren, zonder dit motief in de bestreden beslissing te weerleggen of onderuit te halen. Op dit punt blijft hij echter in gebreke.

Louter ten overvloede wijst de Raad er nog op dat intussen is komen vast te staan dat verzoeker door Frankrijk werd gesignaleerd in het SIS ingevolge een inreis- en verblijfsverbod dat hem werd opgelegd omdat hij deel uitmaakt van een terroristische organisatie, met name Daesh, en hij gevechtservaring op het terrein

heeft opgedaan, waaronder de beheersing van gevechtstechnieken en de omgang met wapens of explosieven. Verzoeker geeft aan deze vaststellingen te betwisten. Zolang dit Franse inreis- en verblijfsverbod, dat heeft geleid tot de signalering in het SIS, in het rechtsverkeer is, mag de wettigheid ervan echter worden aangenomen. Indien verzoeker de motieven ervan wenst te betwisten, staat het hem vrij tegen deze beslissing in rechte op te komen bij de hiervoor bevoegde Franse instanties.

In zoverre verzoeker er nog op wijst dat *“de lidstaten bij de uitvoering van de bepalingen van richtlijn 2003/86 inzake het recht op gezinshereniging de hun toekomende beoordelingsmarge moeten uitoefenen met eerbiediging van de in het Handvest verankerde grondrechten”*, merkt de Raad ten slotte op dat deze richtlijn handelt over de voorwaarden voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven (artikel 1). Verzoeker vraagt echter niet de gezinshereniging met een in België verblijvende dertelander, maar wel als ouder van een Belgisch kind. Zijn situatie valt bijgevolg op zich niet onder het toepassingsgebied van de voormelde richtlijn. Hij duidt ook niet waarom hij alsnog dienstig naar deze richtlijn zou kunnen verwijzen.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat verweerder in de bestreden beslissing onterecht het standpunt heeft ingenomen dat op België geen positieve verplichting rust op grond van artikel 8 van het EVRM.

Aangezien artikel 7 van het EU-Handvest rechten bevat die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het EU-Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het EU-Handvest niet worden aangenomen.

De voorgaande bespreking inzake het door verzoeker ingeroepen (hoger) belang van zijn kind volstaat verder ook reeds om vast te stellen dat hij evenmin een schending van artikel 24 van het EU-Handvest of van artikel 9 van het VN-Kinderrechtenverdrag aantoonde.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3.5. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het recht op eerlijk proces en de motiveringsplicht. Hij vat dit middel in zijn synthesesamenvatting samen als volgt:

“De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt niet voldoende gemotiveerd, vermits zij niet aanhaalt wat de redenen zijn voor de signalering in het SIS.

Nochtans dient in een beslissing te worden aangetoond dat er ernstige redenen zijn om te stellen dat de betrokkene een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving of de nationale veiligheid.

Door voorgaande niet aan te tonen, schendt de beslissing de motiveringsverplichting vervat in het recht op een eerlijk proces.”

Hij herneemt vervolgens zijn uiteenzetting uit het inleidende verzoekschrift, die luidt:

“Zoals supra reeds uiteengezet, staat concludant gesignaleerd in het SIS door Frankrijk sedert 06/06/2019 met een weigering van toegang tot en verblijf op het grondgebied van de lidstaten met als einddatum 13.12.2028 en met nummer FR0500975800000000001.

Concludant kan deze signalisatie in het SIS geenszins plaatsen. Hij is nooit in Frankrijk geweest. Ook na de herhaaldelijke vraag om verduidelijkingen, wordt geen verdere toelichting gegeven.

Het recht op een eerlijk proces is een algemeen rechtsbeginsel dat wordt gewaarborgd in het artikel 10 van de Universele Verklaring voor de Rechten van de Mens (hierna: UVRM). Dit recht omvat onder andere het motiveringsbeginsel.

In casu is de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 13.02.2024 niet voldoende gemotiveerd, vermits zij niet aanhaalt wat de redenen zijn voor de signalering in het SIS.

Zoals supra reeds aangehaald is de loutere signalering in het SIS op zich niet voldoende om te besluiten dat er sprake is van een gevaar van openbare orde. Er dient te worden aangetoond dat er ernstige redenen zijn om te stellen dat de betrokkene een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving of de nationale veiligheid:

“Wanneer toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter, § 4 van de vreemdelingenwet, in zoverre het verwijst naar artikel 55/4, § 2 van de wet, moet de Dienst vreemdelingenzaken aantonen dat er ernstige redenen zijn om te stellen dat de betrokkene een werkelijk, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving of de nationale veiligheid. De beslissing is gemotiveerd op basis van een signalering door Spanje in het SIS (Schengen-informatiesysteem) voor geweld met verwondingen

ten opzichte van politieagenten en het feit dat de betrokkene gekend zou zijn voor diefstallen met geweld of bedreigingen, in België. Het administratief dossier bevat echter geen omstandige verduidelijking met betrekking tot de aard en de ernst van de feiten.” [...]

Raad Vreemdelingenbetwistingen (8e k.) nr. 135.627, 19 december 2014, <http://www.cce-rvv.be> (22 oktober 2015); T. Vreemd. 2015 (samenvatting), afl. 3, 190, noot X.

De Dienst Vreemdelingenzaken is er niet in geslaagd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 13.02.2024 afdoende te motiveren, zodat zij de motiveringsverplichting vervat in het recht op een eerlijk proces, schendt.”

In zoverre verzoeker verwijst naar het recht op een eerlijk proces zoals vervat in artikel 10 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, wordt allereerst opgemerkt dat dit een beginselverklaring is, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. Zij heeft geen rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van deze verklaring noch in haar geheel noch van bepaalde artikelen op een ontvankelijke wijze aanvoeren (RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 22 december 2008, nr. 189.064).

Verder merkt de Raad op dat verzoeker als uitgangspunt voor de aangevoerde schending van “*de motiveringsplicht vervat in het recht op een eerlijk proces*” neemt dat het verblijfsrecht hem enkel kon worden geweigerd indien wordt vastgesteld dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Om deze reden was het volgens hem noodzakelijk dat verder werd gemotiveerd inzake de reden van de signalering in het SIS. Dit uitgangspunt mist echter juridische grondslag. De Raad herhaalt dat verzoeker, om een verblijfsrecht op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet te genieten, in beginsel niet het recht op binnenkomst mag zijn ontzegd, wat wel degelijk het geval blijkt te zijn nu hij door Frankrijk staat gesignaleerd in het SIS wegens weigering van binnenkomst en verblijf op het Schengengrondgebied en dit nog tot 13 december 2028. Dit geldt op zich ongeacht de reden van de signalering, met name of deze is ingegeven door de vaststelling dat zijn aanwezigheid op het grondgebied een bedreiging vormt voor de openbare orde of veiligheid of de nationale veiligheid of omdat hij het voorwerp is van een overeenkomstig de Richtlijn 2008/115/EG uitgevaardigd inreisverbod. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn standpunt dat zijn aanvraag enkel kon worden geweigerd met toepassing van artikel 43 van de Vreemdelingenwet of omdat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. In de gegeven omstandigheden maakt verzoeker niet aannemelijk dat het noodzakelijk was om in de motivering verder in te gaan op de reden van signalering of dat de reden van signalering in zijn geval determinerend is voor de wettigheid van de bestreden beslissing. Aldus blijkt ook niet dat hij een voldoende belang heeft bij zijn kritiek.

De Raad ziet ook niet in wat de relevantie is in voorliggende zaak van de aangehaalde rechtspraak inzake de uitsluiting van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke situatie is thans niet aan de orde.

Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

3.6. In een vijfde middel voert verzoeker ten slotte opnieuw de schending aan van het recht op een eerlijk proces en de motiveringsplicht. Dit middel wordt in de synthesememorie samengevat als volgt: “*Concluant toont zijn goede trouw aan aan de hand van stukken*”, waarmee geen enkele begrijpelijke uitleg wordt gegeven waarom het recht op een eerlijk proces of de motiveringsplicht zou worden miskend door het nemen van de bestreden beslissing. Waar verzoeker vervolgens opnieuw zijn middel uit het inleidende verzoekschrift herneemt, wordt een en ander ook niet duidelijker. Hierin staat immers te lezen als volgt:

“Concluant staat erop aan te tonen dat hij volledig te goeder trouw is, en er alles aan doet om te integreren in de Belgische samenleving.

Hij brengt de volgende stukken bij teneinde te tonen:

- *Deelcertificaat Nederlandse taal – richtingraad 1 (stuk 4);*
- *Inschrijving test maatschappelijke oriëntatie (stuk 5);*
- *Bevestiging van werk (stuk 6);*
- *Nederlandse lessen bij Ligo Antwerpen (stuk 7);*
- *Appartement met gezin te Kapellen (stuk 8)*

Met vriendelijk verzoek om rekening te willen houden met voorgaande stukken, en met de goede trouw van concluant, bij de beoordeling van zijn situatie.”

De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt én een duidelijke rechtsregel aan te duiden die hij geschonden acht én op een begrijpelijke wijze toe te lichten waarom verweerder door het nemen van deze bestreden beslissing deze rechtsregel heeft geschonden. Verzoekers vermeende goede trouw is niet van aard te kunnen aantonen dat de bestreden beslissing onwettig is of op onregelmatige wijze is tot stand gekomen. Dit middel is onontvankelijk.

3.7. Verzoeker heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend vijftwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS